

פסטיבל המשטרה

סרטים, כוכבים ואנשי קולנוע היו ללא ספק האטרקציה העיקרית בפסטיבל קאן, אבל לא האטרקציה היחידה. היו בפסטיבל עוד כל מיני פכים קטנים יותר וקטנים פחות, היכולים לשעשע או להרגיז, תלוי מאוד בנקודת המבט של המשקוף.



נוסטלגיה של טארקובסקי הפרסים הגדולים

למשל, המהומה מסביב לארמון הפסטיבלים החדש, זו יכולה להיות בדיחה, אבל כאשר הסדרנים בכניסה לאולם לא התירו לליאה וילר, מנהלת סינמטק ירושלים, שהיתה בצוות השופטים של הפסטיבל, להיכנס פנימה בטענה שאיחורה, והכריזו שלא איכפת להם כלל שעליה לראות את הסרט בתוקף תפקידה — זה משעשע פחות.

ואם השכם בכוקר, בהקנה השמורה לעיתונאים, מתעקשים הסדרנים לשמור את שלוש השורות הראשונות באולם לפרוטקט צינורים שאינם באים ממילא אלא רק בערב, ושום הסבר אינו מזיז את הסדרנים מהחלטתם הנחושה, גם זה יכול להיות מרגיז, או אולי מצחיק מדי כפי שמראה זאת קאריקטורה של הבימאי אלן פארקר (ראה גלופה) שהקדיש לפסטיבל יומן סאטירי שלם. אם מעניקים בקאן פרס ליצירת ביכורים



היחידה המיוחדת למולחמה בטרור של המשטרה הצרפתית בפתח ארמון הפסטיבלים בקאן המציאות עלתה על כל דימוין

(לפרס קוראים "מצלמת הוהב"), הרי העבודה הבלשית הכרוכה בזיהוי יצירות הביכורים האמיתיות, הוא בריחה בפני עצמה. סרט אמריקאי אחד התעקש להשתתף בתחרות, למרות שהיה קצר מדי — לפי התקנות התחרות פתוחה רק לסרטים שאורכם יותר מ-60 דקות ואילו הסרט האמריקאי היה קצר מזה; סרט גרמני רצה ליטול חלק באותה המיסגרת למרות שהבימאי עשה כבר סרטים ארוכים רבים לטלוויזיה, ולרוע מזלו נכשלו — כך אמר במסיבת העיתונאים, והורה בכך לפני כל; סרט הונגרי שכמעט שלא נלקח בחשבון הוכנס תוך כדי הפסטיבל לתחרות, ולבסוף הוא שזכה בפרס כאשר הסתבר כי הבימאי אמנם צילם קודם לכן סרט, אבל לא זכה אף פעם לערוך את החומר — או כך לפחות טענו ההונגרים. לעומת זאת, סרטו הראשון של השחקן רוברט דובאל כבימאי, סרט על חיי הצוענים בשם אנג'לו יקירי, הוצא מן התחרות משום שהסתבר כי דובאל עשה קודם לכן סרט תעודי. כל הנידורים האלה נעשים במהלך הפסטיבל, כאשר הידיעות נלחשות מפה לאוזן, ואיש בעצם אינו יודע בדיוק מה נכון ומה לא.

הפישט חגג, וזה עוד כאין וכאפס כהשוואה לפלילים. עיתונאי בלגי שחפס בחזר מקומי עם הוד בתוך ארנקה של עיתונאית מהולנד, והוציא את היר משם, מצא עצמו מתבונן הישר לתוך לוע



הנסיכה של פאל ארדש פרס מצלמת הזהב

של אקרח שלוף, שרק במזל לא פלט כדור. מפיק ישראלי, שהלך יחד עם מישפחתו לסעוד כאחד המלונות המכובדים בעיר, חזר לשולחן אחרי שהגיש לעצמו את המנה הראשונה, כדי לגלות את הארנק של כלתו נעלם על כל תוכנו, ולא נמצא עוד לעולם. המוכירה של איגוריהמבקרים הצרפתי חזרה בלילה למלונה וגילתה שחדרה רוקן לגמרי על ידי אורחים לא קרואים. ובסך הכל, יותר מ-9000 תלונות על גניבות, תקיפות, מעשי כייסות, ועוד כיוצא בזה, הוגשו למישטרת קאן במשך הפסטיבל. 400 כיסאות ניגנבו מן הארמון גופו. כאילו לא היתה לשוטרים ולכוחות הרבים שתיגברו אותם, די עבודה עם הפגנות הסטודנטים לרפואה, עם הכוונת התנועה, ועם העזרה שהגישו לסדרנים בפסטיבל, כדי לסכך עוד יותר את חיי האורחים במקום. בקיצור, פסטיבל שמה, שהאקורד המסיים שלו הושמע יום אחרי סיומו. השחקנית הראשית בסרט היפאני הבלדה על נאראיאמה שבה הביתה עם רקל הוהב, הפרס הגדול של הפסטיבל, ובנמל התעופה של טוקיו נאסרה. הסתבר שהגברת נמצאת כבר זמן רב במעקב, והיא בלדרית סמים ידועה. אז מי אמר שזה קורה רק בסרטים?



קאריקטורה של אלן פארקר* הפסטיבל בעיניו של בימאי

להיטים שהצלחתם צרכה את עיני המתחרים. סרטים כמו אהבת בוסר או מן הרופאים באהבה והמיליונים התחילו לזרום לכיסו בקצב מואץ. דימון העז לא רק להפיץ, אלא גם לזיזם * תחת האיור פרי ידיו של בימאי. החומה אלן פארקר רשום: הנה קורבן נוסף שלא הצטייד בכרטיס הנכון להקרנות של העיתונות.

אורחים

מרק דימון היה פעם שחקן קולנוע. הוא הופיע ב-50 סרטים, ואולי אפילו יותר, ובחלקם הגדול בתפקיד ראשי. היום הוא מפיץ ומנהל חברה בשם פיאס'או, שהצליחה בתוך שנים ספורות בלבד לתקוע יתר בשטח שהיה פעם אזור מוגן של האולפנים הגדולים — מכירת סרטים. הסרטים הראשונים שבהם טיפל לא היו מפוארים במיוחד. סרטים כמו: עיר בלהבות וחילופי עונות, אולם לא עבר זמן רב, וכבר נמצאו בידיו

קאן 1983 — כל הפרטים

כדי למנוע אייבהנות בעתיד הקרוב, כאשר כל מיני מפייצים יתחילו לזקוף לזכות סרטיהם יער שלם של דקלי זהב שקיבלו בקאן, מביא העולם הזה רשימה מפורטת של הפרסים אשר הוענקו השנה, כסיום פסטיבל הסרטים ה-36, עליידי צוות שופטים שכלל את הסופר האמריקאי ויליאם סטיירון, הבימאים קארל רייס סרגיי בונדארצ'וק, יוסף שאהין וסוליימן סיסה, הצלם הנרי אלקו, העיתונאית איבון באבי, מנהלת סינמטק ירושלים ליאה ואדליר, השחקנית מריאנג'לה מלאטו והמפיק ז'ילבר דהגולרשמיט. רקל הוהב (הפרס הגדול של פסטיבל קאן) — הבלדה של נאראיאמה (יפאן) של הבימאי שוהאי אימאמורה. פרס מיחד של צוות השופטים — משמעות החיים — מונטי פייטון (אנגליה) של הבימאי טרי ג'ונס. פרס השחקן — ג'אן-מאריה וולונטה על הופעתו בסרט מותו של מאריו ריצ'י (שווייץ) של הבימאי קלוד גורטה. פרס השחקנית — חנה שיגולה על הופעתה בסרט סיפורת של פיירה (איטליה) של הבימאי מארקו פרי. הפרס הגדול של הקולנוע היצירתי (במקום פרס בימוי) — רובר ברסון על סרטו הכסף (צרפת) ו'אנדריי טארקובסקי על סרטו נוסטלגיה (איטליה). פרס צוות השופטים — מרינל סן על סרטו התיק נסגר (הודו). פרס התרומה האמנותית — קארלוס סאורה על סרטו כרמן (ספרד). פרסי איגוד המבקרים הבינלאומי: נוסטאלגיה (איטליה), של אנדריי טארקובסקי ודניאל נוסע ברכבת (הונגריה) של פאל שאנדור. פרס מצלמת הזהב (לסרט הביכורים) — הנסיכה (הונגריה) של פאל ארדש. פרס איגוד טכנאי הקולנוע — כרמן (ספרד) של קארלוס סאורה. אין אלה הפרסים היחידים שחולקו במיסגרת הפסטיבל. היו שם עוד איגודים וקבוצות מכל המינים, וכל אחד מהם ראה לעצמו חובה לכבד סרט זה או אחר. אולם אלה הם הפרסים הבולטים והעיקריים, הנשאים בתוכם הן כבוד והן יוקרה.